

DE FRIE ARBEJDERE
14. OKT. 1983
SÅRÅT UDSÆT

SOLI DARITET

VS' Faglige Landsudvalgs
uddelingsavis

Tror du Schlüter stopper ved overenskomst? karensdagene?

Tag fat i hverdagen

Flere og flere stejle duer flyver forbi arbejderklassens munde. Umiddelbart ser det sort ud. Havnearbejdernes nederlag og vedtagelsen af Schulters overenskomsten har betydet en styrkelse af højrekræfterne og dermed en svækkelse af venstrekræfterne.

Arbejderklassen står splittet overfor borgerskabets offensiv og den borgerlige krisepolitik. Der er i dag ikke et alternativ til socialdemokraterne og DKP's linie, der er stærkt nok til at samle arbejdere og offentligt ansatte til modstand mod og få væltet den regering, der om noget repræsenterer kapitalisterne og børspekulanterne. En modstand, der i sidste ende skal rettes mod den kapitalistiske uorden.

Oppositionen til krisepolitikken har ikke formået at

pille borgerskabets og socialdemokraternes argumenter for løntilbageholdenhed og nedskæringer som forudsætning for flere arbejdspladser i stykker. På trods af at ingen af de penge der over de sidste år er stjålet fra de sociale budgetter, aldrig er kommet arbejderklassen til gode. Pengene er brugt til mere eller mindre direkte arbejdsgivningsud. På trods af 10 års krisepolitik med løntilbageholdenhed er der ikke kommet et øje mere i arbejde, tværtimod.

Havnarbejderstrejken har imidlertid vist, at der kan ændres ved styrkeforholdene. Stort set alle andre faggrupper ramt af daggængeskæringerne, har fået dispensation som følge af strejken. Havnarbejderne satte regeringen stolen for

døren, de viste i *glimt* hvilken styrke og dermed magt arbejderklassen besidder. Men den viste også at havnearbejderne eller andre dele af arbejderklassen ikke kan vinde *alene* på trods af stor *moralisk* opbakning. Kun en spredning af kampen kunne have sikret en sejr.

Selv om vi mener at opbakningen til havnearbejderne ikke var tilstrækkelig, viste støtten fra især mange socialdemokratiske kolleger, at en voksende del af arbejderklassen konkret er ved at få nok af de socialdemokratiske leders udsalgs- og accept-af-nedskæringspolitikken.

SID-medlemmerne nej til møglingsforslaget, taler sit tydelige sprog. Vi må arbejde for at nej-oppositionen

får omsat sin protest til resultater på den enkelte arbejdsplads, i de enkelte SID-afdelinger og får presset en aktiv linie igennem på SID-kongressen.

Selvom havnearbejderne ikke fik deres krav igennem var strejken et udtryk for hvordan en branchekamp kan organiseres, hvis den skal være effektiv; Demokratiske beslutningsprocesser, styring nedfra, inddragelse af alle strejkende, inddragelse af kvinderne og dermed familiesituationen og, ikke at forglemme, arbejdet med den internationale solidaritet.

Selvfolgelig var der interne problemer, især i strejkens slutfase. Men det er ikke her strejkens svageste punkter var. Derimod løb havnearbejderne ind i store

ydre problemer. Et af dem var skruetrækkeri. Ikke kun funktionærer, men også dele af de fagorganiserede arbejdere var med. De faglige ledere accepterede stort set skruetrækkeriet. Ikke kun fagtoppen, men også helt ned på lokalt plan. Skruetrækkeriet på B&W Motor må stå som et skæmmende eksempel for den brede opposition i fagbevægelsen, der er samlet i og omkring det DKP-dominerede OK-kampagne 83. (OK-83)

OK-83 der gerne til udbræ sig selv som det *alternativ* lederskab i fagbevægelsen, er samtidig dem der er ledende indenfor flere af de grupper der bliver ramt af daggængendrebene (ex. byggefagene og pædagogerne). Alligevel har OK-83

ikke villet indse betydningen af havnearbejderstrejken og frem for alt gå aktivt ind i en spredning af strejken, og dermed kampen imod den borgerlige regering.

For VS står det klart at der skal andre boller på suppen, hvis der skal skabes et alternativt lederskab i arbejderklassen. Så er det ikke nok med udtalelser, oppositionen må være handlingskraftig. Men samtidig står det også klart, at selvom VS har de rigtige bud, så har vi ikke den samme indflydelse i fagbevægelsen som OK-83. Derfor arbejder vi bl.a. for at nej-oppositionen i SID bliver samlet og i stand til at handle, men også for derved igennem at tvinge OK-83 og andre progressive dele af fagbevægelsen til i gå ud i aktion mod krisepolitikken.

Skruebrækkeriet

Howdan er det kommet så vidt mod fagbevægelsen at den tillader organiserede arbejdere at fungere som skruibrækkere i det omfang det er sket under havnekampen. På tredje af et store dele af fagbevægelsen har vendt sig mod den borgerlige regering, har mange faglige ledere vækset deres hænder, og svækket havnearbejdernes kamp ved ikke at skride ind mod medlemmer der udførte skruibrækkerarbejde. De har dækket sig ind under at strejken var overenskomststridig og at de ville blive pålagt organisationsansvar og blive idømt bød.

Disse faglige ledere har overladt den enkelte arbejder til selv at finde en løsning. De støttede ikke når arbejderne har betrukket sine ansatte til at udføre strejkeramt arbejde, og dermed brudt med det kollektive princip der ligger til grund for hele fagbevægelsens arbejde.

Også andre grupper fungerede som skruibrækkere: Dets funktionærer, og dels folk udenfor arbejdsformidlingen. Disse har primært været unge og indvan-

dre, folk der har en meget lille tradition for faglige aktiviteter, og som den sneutralisering fremtid kan true med karakterne, hvis de modsetter sig skruibrækkeri. Endelig har de søde drenge fra Konservativ Ungdom i Svendborg tilbudt sig som bevidste skruibrækkere.

Krise og arbejdsloshed, samt den passivitet der præger den herskende del af fagbyråkraterne har effektivt svækket arbejderklassen og fagforeningerne, og

skal der selvs om mod disse tendenser forudsætter det en politisk kamp. Denne kamp må allerede indledes på forråsgeneralforsamlingerne. Hvis kampen med den borgerlige regering skal gennemføres med bedre resultat end det blev overladt til havnearbejderne at opnå, må arbejdspladser og fagforeninger forberede sig på en ganske anden bred kamp, og en del af denne kamp er kampen mod skruibrækkeriet. Derfor må der diskussioner og vedtagelser omkring spørgsmålet, bl.a. følgende:

— Ingen arbejder under strejkeramt arbejde.

— Navne på skruibrækkere offentliggøres og de skal ekskluderes af fagforeningerne.

— Liv, ære og velfærdsskyld betrukket må ikke underlægges hensyn til det fagrettslige system, eller lovgivningens rammer.

Støttegrupperne

Havnearbejdernes strejke fik ikke den fornødne opbakning fra andre faggrupper, til at dagpengenedskøringerne blev fjernet. Men den moralske og økonomiske støtte var stor.

Der er længe til siden, at så brede dele af fagbevægelsen har støttet en overenskomststridig konflikt. Mange socialdemokratiske dominerede fagforeninger havde pungen fremme. En del arbejdspladser blev gæstede faste ugentlige beløb. Arbejdsløse fra andre fagområder deltog i blokaderne på havnene.

De støttegrupper, som blev dannet på byplan, viste deres eksistensberettigelse. De solgte støttemærker, uddelte de strejkedags aviser og løbesedler — forsøgte i det hele taget at udbyrde kendskabet til konflikten.

De mindre byer

I mange af de mindre byer, hvor der ikke er et aktivt tillidsmandsforum, havde støttegrupperne også en an-

drigt, at de kan være meget hurtigt ude med hjælp

De permanente støttegrupper og forskellige tillidsmandsringe har afholdt to landsmøder. Der har man forsøgt at koordinere arbejdet og opsamlende erfaringer, der ligger i de forskellige byer og indenfor de forskellige fag.

Der må nu indkaldes til et tredje møde her i foråret, under temaet, hvordan kan støttearbejdet bruges i den videre kamp mod VQQM'n.

— For at så samlet op på havnekonflikten.

— For at få fastlagt hvordan man styrker og koordinerer det videre støttearbejde. Der må bl.a. ske ved at de støttegrupper, som er dannet i forbindelse med denne konflikt videreføres som permanente støttegrupper under en eller anden form.

— De 16 bydelekskommiteer der findes i København, må finde en form for koordineringsorgan.

De permanente grupper

I Esbjerg, Odense, Århus og Aalborg er der permanente støttegrupper — i modsætning til København. De har den fordel at erfaringerne i støttearbejdet opsamlende — til brug i kommende kon-

Mens havnearbejderne kæmpede, forberedte DKP i byggefagene kampen mod vejrligsreglerne — de underholdt bl.a. på Christiansborg med en demonstration af hvilket arbejde de nye vejrligsregler tvang bygningsarbejderne til at bruge.

Hvem vælter regeringen — DKP eller arbejderklassen

Rundt i havnene og på mange arbejdspladser har faglige medlemmer af DKP været med i kampen mod dagpengenedskøringerne. Men DKP's ledere har aldrig opfattet havnearbejdernes kamp som den centrale mulighed for at vælge Schlüter-regeringen.

Ligesom under strejkerne og protesterne mod VQQM's nye love i november 82, var var det centrale for DKP: Hvordan kan partiet slå ind over Socialdemokratiet og øge den parlamentariske muligheder. Groft sagt, kan en kamp styrke DKP's scone bække til taburetterne, vil de støtte den — men sådan vurderede de ikke havnearbejdernes kamp. Derfor vægtede endeshedsspillet om at samle arbejderpartierne som selv DKP'ere på havnen fadder for langt ude. Socialdemokratiet havde trods alt stået fadder til VQQM's lov. Derfor satte de aldrig deres faglige positioner på spil, men nøjedes med at mobilisere partifædelingerne og

gennem Land og Folk. Primært for at styrke DKP's egen profil. DKP-tillidsfolkene accept af skruibrækkeri og politi på BAW Diesel var en af de mere store følger af mødsætningerne i DKP's linier.

Isolering af kampen

Havnearbejdernes kamp viste netop, at tygden i kampen mod dagpengeforingelserne og i sidste end mod den borgerlige regering ikke lå i parlamentet eller for den sags skyld blandt de arbejdsløse. Men først da den arbejdende del af klassen tog strejkebanen i brug. Med havnearbejdernes kamp som krumtrappet, blev spørgsmålet: Hvor stærkt var det muligt at mobilisere

Derfor kørte kampen med

«Mangelen på solidaritet fra resten af arbejderklassen, var en af hovedårsagerne til at vi tabte kampen mod dagpengeløsen, således siger Søren Nygaard, løsarbejder i Københavns Frihavn. «Vi havde ellers håbet, at vores strejke kunne have opmuntret andre faggrupper til at gå med i kampen mod den reaktionære VCOM-regering».

«Vi fik masser af opbakning, både økonomisk og moralsk, fra mange arbejdspladser og fagforeninger. Men det var ikke nok. Folk ude på arbejdspladserne må også selv være parate til at slå og gå med direkte generel sympatikonert. Det gik som vi sagde på et tidligt tidspunkt i strejken: 2.000 havnearbejdere kan ikke i længden kæmpe for hele arbejderklassen.

Fagbevægelsens svigtede

En anden vigtig årsag var at de faglige ledere svigtede. I bedste fald gjorde de intet — i værste fald modarbejdede os de direkte. Hvad nytter det fx, at SID-toppen udsender støtte til angst for en millionbød, når alene 2.000 tilsammen mister 2 mio. kr. pr.måned med den nye dagpengelov? Hvad ko-

ster de det så resten af SID's 320.000 medlemmer, eller for den sags skyld resten af arbejderklassen på længere sigt?

Det var også skuffende at se, hvordan mange lokale fagforeningsledere og tilslidsfolk næsten passivt så til når deres medlemmer arbejdede under politibeskyttelse eller fungerede som skruetrækkere under den 10 uger lange konflikt. Vi havde stået anderledes stærkere, hvis fx chaufførerne havde holdt sig fra vores gods og nægret at køre igenem vores blokadør og når der var politiløst stede. Ellers hvis lagerarbejderne i provinsen havde stået fast på, ikke at arbejde under politibeskyttelse. Heri har de lokale fagforeninger et medansvar

Fælles kamp mod VCOM'n!

«En tredje årsag var at de over 10000 andre, fordelt på mange fagområder, var også rammes af den nye dagpengelov, ikke deltog i kampen med flere samlede aktioner. Æbderne i fiskeindustrien nedlagde arbejdet på et tidspunkt, men gik ret hurtigt i arbejds igen...»

Byggefagene som også rammes hårdt og traditionelt har været en stærk faggrupp, forspilte i hvert fald deres muligheder ved ikke på et tidligt tidspunkt at tillutte sig kampen. At byggefagene er hårdt ramt af arbejdsløsheden, gør det ikke mindre vigtigt at mobilisere medlemmerne til kamp mod dagpenge-forringelser. Det var fx. forkert at ikke at bruge kræfter i 2 måneder på planlægning af en demonstration med de forringede vejrbestemmelser, samtidig med at vores konflikt skærper til i den samme periode. Der havde vi brug for at møde stulle, til blokader osv. »

Interview med Søren Nygaard, medlem af VS:

Blokadevåbnet

I de senere år har der været en række kampe, sidst i havnekampen, hvor arbejderne har løst sig tungt til at bruge den fysiske blokade som våben mod forringelser i arbejds- og levevilkår.

Fysiske blokader bliver et nødvendigt våben, når skruetrækkere truer med at underlægge en arbejdskamp. Fysiske blokader er forbudt ved lov, ingen tvivl om det. Det sikrede en socialdemokratisk justitsminister, bakket op af LO, i 1976. På den baggrund har politiet i de senere år været en stigende brutalitet mod blokerende arbejdere, og der er ingen tvivl om at den borgerlige regering vil se med forståelse på en effektivisering af politiets indgreb i arbejdskampe.

Hvem sætter rammer for faglig kamp?

Desværre sikrer den socialdemokratiske tradition i fagbevægelsen at man un-

derlægger sig de rammer det borgerlige demokrati sætter for arbejdskampe. Man underlægger sig indgreb i overenskomster, og man underlægger sig «forbud» med fysiske blokader. Dette svækker og forhindrer arbejderklassens kamp mod reaktionær krisepolitik og arbejdervejforringelser, men på trods af lovgivning og det fagretlige system, må arbejderklassen fastholde strejke- og blokadevåbnet som midler der kan tvinge arbejdsgiverne i knæ, og sætte reaktionære regeringer på tværs.

Masseblokader mod skruetrækkere og politivold!

Havnearbejderne brugte blokadevåbnet. Og selv om politiet gik på gang brod

blokaderne, lykkedes det i høj grad at stoppe godshændlingen.

Men hvis blokaderne skal være effektive, og blødske konfrontationer med politiet undgås, må de udvikles til solidariske masseaktioner. Men hvis blokaderne skal være effektive, og blødske konfrontationer med politiet undgås, må de udvikles til solidariske masseaktioner. Men hvis blokaderne skal være effektive, og blødske konfrontationer med politiet undgås, må de udvikles til solidariske masseaktioner.

Havnearbejderne måtte opgive kampen mod den borgerlige politik. De fik mange kroner og støttesituationer, men den aktive fysiske støtte der skal til at vælte en regering fra fraværende. Før den blir sat ind kan hverken havnearbejderne eller andre stoppe nedskæringer og overgreb.

ikke, at strejken ville være vundet, hvis DKP havde støttet havnearbejderne på deres betingelser. Men vi si' vi havnearbejderne havde den i den lange end, kunne denne kamp spredes, ville der ha' været mulighed for at sætte havnearbejderne på deres betingelser. Men vi si' vi havnearbejderne havde den i den lange end, kunne denne kamp spredes, ville der ha' været mulighed for at sætte havnearbejderne på deres betingelser. Men vi si' vi havnearbejderne havde den i den lange end, kunne denne kamp spredes, ville der ha' været mulighed for at sætte havnearbejderne på deres betingelser.

Nøj til generalstrejke!

DKP forstod ikke havnearbejdernes besælgelighed. Opfordringen til generalstrejke var ellers et klart signal. Nu har vi brug for andres støtte, eller lærer vi på røven! Men det fik ikke DKP til at samle kræfterne. Vi påstår

Sortlisting

I næsten enhver arbejdskamp kommer der fra arbejdsgiverside trusler om, at en eller flere af de aktionerende ikke kan få arbejde igen efter konfliktenes ophør. Det er arbejdsgiverens forsøg på at gøre de mest aktive fra fors på den måde at splitte det forstærkede sammenhold.

Disse trusler fremkommer i arbejdsgiverens omgående i havnekonflikten. Konkret foreslåe jeg i Åbenrå, hvor arbejderne fastholdt kampen, og hvor de havde fortaget «ulovovertrædelser» ikke kunne påregne genansættelse. Ved konflikternes afslutning opstod der splittelse mellem havnene indbyrdes, om hvorvidt man skulle afvente forhandlinger mellem de to havne. Dette er dog blevet forhindret gennem stærkt indbyrdes sammenhold. I Frihavnen er 8 mand blevet sortlistet, fordi de har deltaget i

en symbolsk blokade foran et vogmandsfirmas, for at få genansat en chauffør, der havde nægret at køre under politibeskyttelse under strejken. Påfølgende er der, at flere af disse havde været aktive i aktionsudvalget under strejken. Dette medførte igen arbejdsforringelser i København, ud over disse er der stadig 12 i Åbenrå, tillidsmanden i Korsør og enkelte i Kalundborg som er sortlistet.

Svaret på sortlistingen er helt klart at fastholde kampen og aktiviteten på arbejdspladsen indtil alle sortlistede er genansat, og ikke opgive til fordel for forhandlinger i Faglig Udvalgt, hvor resultatet på forhånd er givet!

VS konference d. 26.-27. marts

Lørdag bliver det centrale spørgsmål Havnestrejken — hvorfor var det så svært at få andre faggrupper med ud i kamp, brugen af blokadevåbnet fremover, afvisning af organiserede skruetrækkere, hvorfor var både Socialdemokratiet og DKP fuld af taktiske manøvrer, og venstrefløjen så svag.

Søndag bliver opgaven dels at få samlet op og få givet SID-oppositionen et rygstød til de kommende opgaver. Støtten til havnearbejderne fra SID-området var større end det ellers er set i mange år. Denne handling samt NEJ-oppositionen skal opklaus og uddyntes til fordel for en mere aktive kamplinie i SID.

Strejkestøtterbejdet — hvordan støtterbejdet kunne bruges til at rejse solidaritet dels bredt i befolkningen, men også blandt andre faggrupper, og presse dem til at overveje at gå med i en udvidelse af strejken, — rejse flere politiske diskussioner om arbejderklassens kampmuligheder og være med til fastholde perspektivene om at arbejderklassen kun har sine egne kræfter at stole på — at magten til kraves gennemførelse kun ligger på arbejdspladserne og ikke i borgerskabets parlament.

VS-FLU, Studiestræde 24, st. /Tlf. 01-13 46 44 (efter kl. 13.00)

arbejderklassen, hvor meget kunne de lokale styrkeforhold forbedres? Havnearbejdernes nederlag skyldes primært at andre faggrupper ikke bakkede dem op. Følgerne af DKP's line udeblev desværre ikke. Havnearbejderne opfordrede tidligt til fælles kamp mod dagpengedækningsforringelserne, de krævede ikke en dispensation for sig selv, men loven af borden. Heroverfor var DKP's centrale line hårdnakket: Støt kun havnearbejdernes økonomisk og moralsk, som om havnearbejderne sumpede udvisgen interessekamp adskilt fra kampen mod VCOM'n. I Prædagokort Karl sagde det. Vi sparer krudtet til overenskomsten, men det der drårlige overenskomstresultat ikke netop præget af havnearbejdernes nederlag.

Hardy Hansen til bal i den borgerlige

Havnestrejken er slut og mæglingforslaget ved overenskomstforhandlingerne er stemt igennem, i begge tilfælde har SID's rolle været uklar.

SID opfattes af mange som et progressivt forbund, og det kan have sin rigtighed set med socialdemokratiske øjne. Hvor fx. Metal står for en mere traditionel borgerlig økonomisk poli-

tik, med styrkelse af den private kapital og eksporten står SID i højere grad for øget statsstyring og offentlig produktion. Det betyder imidlertid ikke at SID er parate til at gå i offensiven

mod arbejdsgiverne og de borgerlige. De gjorde ikke noget aktivt for at støtte havnestrejk og i sidste instans var de aktive i slagtningen af strejken, ligesom de til sidst i overenskomstforløbet sprængt i målet og godkendte mæglingforslaget.

Grunden til at SID en overgang måtte fremstå

»progressiv« ifm. havnestrejk i SID's vaklen i overenskomstforløbet, DA SID godkendte mæglingforslaget, afledte det derfor straks en betydelig modstand i SID's repræsentantskab (45% imod) og en aktiv modstand fra en række afdelinger f. ex. Transportarbejdersamvirket i København. Og da det endelige afstemningsresultat kom, var der et nej indenfor SID. Det er aktiviteterne ved havnestrejk og op til nej't i overenskomstafstemningen, det må være vores opghave at fastholde og videreudvikle på forårsgeneralforsamlingerne og videre frem på SID's kongres i efteråret. Vi må udarbejde konkrete forslag på følgende områder:

— Vi må kræve en åben strejkekasse som aktivt kan understøtte medlemmer i konflikt. Samtidig må vi kræve at en del af strejkpengene bringes tilbage til afdelingerne for at støtte overenskomstmæssige strejker og lign. aktiviteter.

— Vedrørende opstilling af eksklusivparagraf-

fen i retning af Metals, må tidligere tiders positioner fastholdes, så de kræfter i SID, der ønsker sådanne ændringer, vil blive nedstemt.

— SID må betale organisationsboderne fra Havnestrejken.

— Der må ligesom tidligere rejses krav om styrkelse af landsklubber. Ligeledes må det sikres at SID's »nyev« strukturoplæg ikke gennemføres, når det afstedkommer splittelse af enkelte afdelinger.

— Der må gribes hårdere ind overfor skruetrækkeri i fremtiden — erfaringerne fra L og H's optræden under havnestrejken i 82 og oppositionens initiativ til at eksklusion af skruetrækkerne fra L og P Århus må spredes til andre afdelinger.

— SID's holdning til havnestrejken og overenskomsten må få konsekvenser for forbundstøvet; der må råde hoveder.

— VS vil indkalde til et møde i maj efter forårsgeneralforsamlingerne i Fællesbrancheregi på landsplan.

— Oppositionsarbejdet må udvikles løbende med disse aktiviteter, fordi det er det eneste, der sikrer en aktiv basis og som forudsætning for en kamp om den politiske linie i SID.

S

SD's politik har været folketingsstatistik bestemt. Det var derfor de i starten af strejken, forsøgte at bruge den til at styrke sig selv som »saglig opposition«. Ved at fremstille sig som de eneste der kunne sikre en politisk løsning, og dermed genoprette roen på arbejdsmarkedet. Det viste sig imidlertid hurtigt at den borgerlige regering vurderede anderledes. Den vurderede at de kunne fastholde taburetterne ved ikke at give indrømmelser, og indstillede sig på en langvarig strejke.

SD blev derved kørt ud på et sidespor, som følge af deres egen taktik. Ganske vist har SD yret utilfredshed med regeringens 4% lønramme, men i princippet er de enige i indkomstpoltikken og dagpengenedskæringerne. Derfor var de også bange for at havnestrejk skulle brede sig, og vare frem til OK-afslutningen. Fordi det meget let kunne have smadret 4% rammen og indkomstpoltikken. På den anden side var de også bange for at regeringen blev væltet for tidligt, da der stadig er mange nedskæringer tilbage, som SD helst ser de borgerlige gennemføre. Endelig er der også taktiske uenigheder indenfor SID. SID-toppen ser gerne snart en SD-regering, hvorimod Georg Poulsen fra Metal gerne ser en SK-regering.

Problemet med SID er bare, at de alligevel ikke udnyttede muligheden for at få en SD-regering. Mens muligheden var der, under havnestrejken og OK-forhandlingerne.

SID og fagtoppen er ligeledes med til at undergrave arbejderklassens styrke, når de klammer sig til det fagrettslige system. Og fortsat tror på reformer i arbejderklassens interesse indenfor det fagrettslige system. Det system der efter angang under havnestrejken har vist sig som et stærkt instrument for statsmagten og arbejdsgiverne.

Skal der tages et opgør med de borgerlige, skal der et nyt politisk nederlag i arbejderklassen til. Det viser erfaringerne fra havnestrejken. Der kan det også ses lyspunkter under og efter strejken. Oppositionen indenfor SID og flere andre forbund, står styrket nu, efter at mæglingsskitsen er slæmt ned her.

SID-toppen kunne ikke kontrollere medlemmer og tillidsfolk — det var også socialdemokrater der lang tid hen ad vejen startede strejken. SID fik et klart mistillidsvotum, for den mæglingsskitse man forhandlede sig frem til. Oppositionen står styrket et efter afstemningerne. Det er nu op til de aktive at omsætte styrken til varige resultater.

VS-LAH

Tegn abonnement på UGEAVISEN Solidaritet

- Kvarthal 50 kr støtte/inst. 100 kr
- Halvår 100 kr støtte/inst. 200 kr
- Helår 200 kr støtte/inst. 300 kr
- Deleuran-plakat 20 kr.

Jeg ønsker at betale:

- check vedlagt
- indbetalt på giro 7 16 23 08
- Giro ønskes tilsendt

navn

adresse

postnr. og by

SOLIDARITET
 Studiestræde 24, st
 1455 København K